

Arrest

nr. 309 077 van 28 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Vliertjeslaan 1
3090 OVERIJSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 januari 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, geboren in 1988.

Op 16 januari 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van verzoeker (bijlage 13septies).

Op dezelfde dag legde de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod voor 2 jaar op (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ZENNEVALLEI op 15/1/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Brazilië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16/1/2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart in België een vrouw te hebben met wie hij 2 jaar een relatie heeft. Betrokkene verklaart dat zijn 2 kinderen in Brazilië zijn. Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene kan vanuit Brazilië via de moderne communicatiemiddelen contact houden met zijn vrouw in België. Hij heeft met deze vrouw geen kinderen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Op 19 januari 2024 ondertekende verzoeker een vrijwillige vertrekverklaring naar Brazilië. Op 25 januari 2024 wordt verzoeker naar Brazilië gerepatriëerd.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel in de synthesememorie voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1.

Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

2.

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen. K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

3.

De beslissing is gesteund op een onnauwkeurige en onzorgvuldige feitenbevinding en is tevens strijdig met artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Uit voormelde wetsbepalingen volgt dat de motivering afdoende moet zijn.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier (RvV 22 juni 2015, nr 148.255; RvV 10 december 2015, nr. 158.182)

De bestreden beslissing motiveert het inreisverbod van verzoeker als volgt:

(...)

Het is verzoeker op basis van deze motivering niet duidelijk waarom precies een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

De bestreden beslissing motiveert de termijn van 2 jaar niet. In de nota van de DVZ van 29 januari 2024 leest men op pagina 3 dat verzoeker werd betrap op zwartwerk. Doch wordt nergens in de beslissing vermeld dat dit gegeven aanleiding geeft tot een inreisverbod voor een termijn van 2 jaar ?

Op pagina 4 van de nota van de DVZ leeft(sic) men in paragraaf 4 dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen. Deze bewering steunt werkelijk nergens op, nergens in de bestreden beslissing kan men terugvinden waarom een inreisverbod voor een termijn van 2 jaar wordt opgelegd.

Verzoeker heeft nooit eerder een BGV gekregen.

De motivering van de DVZ verwijst naar “elementen” : “Gelet op al deze elementen...” : niet duidelijk over welke elementen het hier zou mogen gaan ?

De motivering is duidelijk niet afdoende – duidelijke schending van voormelde beginselen en van de formele motiveringsplicht.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

De Raad beoordeelt de beweerdde schending van de genoemde beginselen in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, nl. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en het feit dat de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard ging niet voorzag in een termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoeker betwist niet dat in de bijlage 13septies, die hij verkoos niet aan te vechten, geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In een dergelijke situatie gaat een dergelijk bevel in principe gepaard met een inreisverbod.

De Raad stelt verder vast dat blijkens de aanhef van artikel 74/11, § 1 de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Er wordt in de bestreden beslissing wel gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde steunt zich in eerste instantie op verklaringen van verzoeker waarin hij verklaarde niet aan enige ziekte te lijden die hem belemmert terug te reizen naar Brazilië waar hij twee kinderen heeft, en dat hij buiten een partner van sinds twee jaar geen andere familie heeft in België. Gelet op het feit dat verzoeker vanuit Brazilië via moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn partner heeft de gemachtigde besloten dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk is. Daarnaast heeft verzoeker niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. De gemachtigde besluit dat gelet op al deze elementen en het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is.

Zodoende wordt door de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod werd opgelegd, evenals waarom een termijn van 2 jaar verantwoord is. Verzoeker bespreekt voorts de verschillende motieven in het middel waardoor hij aantoonde de aangehaalde juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden inreisverbod en de duur ervan zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele en materiële motiveringsplicht.

Waar verzoeker nog stelt dat hij nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde zijn motivering hierop zou hebben gestoeld. Dit op zich volstaat evenmin om vast te stellen dat de duur van het inreisverbod op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd bepaald.

Waar verzoeker er nog op wijst dat in de nota met opmerkingen wordt gesteld dat verzoeker betraapt werd op zwartwerk, maar dat nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld dat dit gegeven aanleiding heeft gegeven tot een inreisverbod van twee jaar, merkt de Raad op dat verweerder inderdaad in een nota met opmerkingen geen motieven kan toevoegen aan een beslissing. Het inreisverbod voor twee jaar steunt evenwel enkel op de motieven die in de bestreden beslissing staan en bijgevolg dus niet op het zwartwerk. De Raad is evenwel van oordeel dat de motieven zoals ze in de bestreden beslissing staan draagkrachtig zijn en op redelijke wijze kunnen verantwoorden waarom aan verzoeker een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker niet toelicht waarom hij de komende twee jaar op het Schengengrondgebied zou moeten kunnen vertoeven.

Het middel is ongegrond.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES